

[Justitsministeren.]

og når den overhovedet ikke bruges, kan vi jo lige så godt tage den ud af loven.

Hr. Ib Thyregod og flere andre har fremhævet, at det er væsentligt, at der etableres den forsorg, som er forudsætningen for, at § 230 kan ophæves, og det er jeg ganske enig i. Hvordan jeg skal give garantier for, at en sådan forsorg bliver etableret, ved jeg ikke, for det sorterer strengt taget ikke alt sammen under mig; men jeg vil gerne give det tilsagn allerede nu, at i det omfang det er muligt for os i justitsministeriet at etablere denne forsorg, vil det blive gjort.

Så kommer vi jo til den meget omtalte pornografibestemmelse. Det har jo været nogle meget vanskelige overvejelser, vi har været ude for i justitsministeriet. På den ene side er spørgsmålet, om dette er at gå for vidt, om der i befolkningen skulle være et flertal imod det, om nogle skulle føle sig krænket, om Danmark, som det er fremhævet, som det første land, der ophæver disse bestemmelser, kan risikere at blive, som det er sagt, en central for pornolitteratur og pornobilleder.

Det, der har gjort udslaget for mit eget vedkommende, er, at jeg mener, at det er fastslået, at efterspørgslen efter det, der er forbudt, er større end efter det, der ikke er forbudt — det ved vi fra både de erfaringer, vi har på dette område, og dem, man har gjort på andre områder, tænk blot på spiritusforbuddet i Amerika i sin tid — og at denne forøgede efterspørgsel i sig har nogle helt forkerte virkninger, nogle forvriddinger i samfundet, som det er vigtigt at undgå. Forbud stimulerer altså efterspørgslen, og det kan da vel næppe være lovens opgave at medvirke hertil.

Det afgørende synspunkt er nu nok, at det ikke efter den vurdering, jeg tror anlægges i dag, er rimeligt at kriminalisere handelen med pornografisk litteratur. Uanset om man misbilliger denne handel, tror jeg ikke, der i befolkningen i dag er noget ønske om, at sådan handel bør straffes. Der er så meget, vi misbilliger, men som vi ikke belægger med straf.

Men hvad så med billeder?, kan man sige, og det er fremhævet fra mange sider. Der må jeg nok have lov at gøre opmærksom på, at der, som også fremhævet af straffe-

lovrådet, er en væsentlig forskel. For det første kan billederne udsætte folk, som ikke ønsker at blive forulempet, for en forulempelse. Folk, der helst vil være fri for at se den slags, kan blive tvunget til det. Ja men, siger man så, det kan vi klare gennem politivedtægten ved et forbud mod at udstille billederne, og det er da rigtigt. Det svar må jeg give til hr. Lembourn og hr. Diderichsen, tror jeg, der var inde på det, at vi gennem politivedtægten kan nedlægge forbud mod det. Men hvor er vi så henne? Er vi så netop ikke inde på den bane, at vi forbyder noget, og hvilken virkning vil det have? Politiet kan jo ikke gå rundt og kigge i alle butiksvinduer. Vil der ikke rundt omkring i byen opstå små pornografiske butikker på steder, hvor man ikke regner med at politiet kommer på besøg? Det er nok lidt farligt.

Der er en anden ting, som også spiller en rolle for mig, nemlig at netop forbuddet mod at fremstille og sælge billeder måske kan forhindre, at Danmark bliver denne frygtelige central. Jeg vil erkende, at det ikke virker ret godt i øjeblikket, for der er her en meget stor produktion af pornografiske billeder. Det er også et af de punkter, hvor jeg, det vil jeg gerne bekræfte, er særdeles usikker. Jeg er i høj grad rede til at forhandle om dette her; men jeg kan forsikre, at hensigten er den bedste, nemlig den at skåne dem, der helst vil være fri for det, så at i hvert fald det, der er uæstetisk, ikke blive udstillet, solgt og udbredt som hidrørende fra vores rare, lille land.

Jeg må nok herefter svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet til mig. Hr. Thestrup spurgte, om den nye beregning af forældelsesfristen medfører, at forældelsen indtræffer hurtigere. Svaret må nok være, at for særlovgivningen og ligeledes for de mindre straffe i straffeloven indtræffer forældelsen noget hurtigere; nogen generel udtalelse om virkningen af den ændrede beregningsmåde kan jeg ikke give endnu, men det kan vi da nok få undersøgt.

Hr. Thestrup spurgte også, hvorfor bestemmelsen i lovens § 210, stk. 3, bortfalder; det er den, hvori det hedder, at ved samleje mellem søskende kan straffen bortfalde for den, der ikke er fyldt 16 år. Grunden er den enkle, at bestemmelsen er overflødig, for det kunne aldrig nogen sinde falde anklage-